

РЕШЕНИЕ N865
София, 13 декември 2007 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на
19 ноември 2007 година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : БОЙКА ПОПОВА

ЧЛЕНОВЕ: РУЖЕНА КЕРАНОВА

КАПКА КОСТОВА

при секретар: Румяна Виденова

и в присъствието на прокурора: Красимира Колова

изслуша докладваното от председателя - съдията Бойка Попова касационно дело №. 601 / 2007 година

Касационното производство е образувано по протест на прокурор от В.апелативна прокуратура срещу решение № 85 от 30.07.2007 г на В.апелативния съд по в н о х д № 80/2007 г, с което е потвърдена оправдателна първоинстанционна присъда № 68 от 21.09.2006 г по н о х д № 68/2004 г на С.военен съд.

Касационният протест се позовава на допуснато нарушение на материалния закон - основание по чл. 348, ал.1 т.1 НПК с доводи, които не го оправдават. Затова представителят на Върховната касационна прокуратура поддържа протеста пред третата инстанция с уговорката да се счита, че въззивното решение е засегнато от нарушения по чл. 348, ал.3 НПК, довели до ограничаване на права и интереси на държавното обвинение.

Подсъдимите Й.Н., Б.В. и П.С. участват в третоинстанционното производство със защитниците си и обосновават устно и писмено становище, че протестът е неоснователен и следва да се остави без уважение. Върховният касационен съд извърши проверка на обжалваното решение в пределите на правомощията си по чл. 347 НПК и за да се произнесе, взе предвид следното :

С оспорения съдебен акт В.апелативният съд е потвърдил първоинстанционната присъда, с която тримата подсъдими са оправдани изцяло за инкриминирана от обвинението умишлена съдružна дейност в периода - 1999 г - 28.07.2000 г в гр.С., квалифицирана, съгласно обвинителния акт, в следните престъпни състави: По чл. 339, а ал.1 във връзка с чл. 20, ал.2 и 4 НК, затова че подсъдимият С., като извършител, умишлено подпомогнат от подсъдимите Н., В., и починалите в хода на досъдебното производство С.С. и М.К., противозаконно са подслушвали главния прокурор Н.Б. в жилището му - ап.... в блок .... в кв." В." в гр.С.

По чл. 387, ал.2 и 1 във връзка с чл. 20, ал.2 НК - за престъпно бездействие по служба, осъществено на неустановена дата в края на 1999 г от подсъдимия Н. в съучастие с починалия преди съдебното производство М.К., от което са произлезли тежки вредни последици, изразяващи се в създаване на условия за противозаконно подслушване в жилището на главния прокурор, с което са нарушени конституционните му права по чл. 32 от Основния закон. По чл. 387, ал.2 и 1 НК - за престъпно бездействие по служба, осъществено в периода 07.12.98 г - 28.07.2000 г от подсъдимия В., от което са произлезли тежки вредни последици -създаване на условия за нерегламентирано подслушване в жилището на главния прокурор - нарушение на конституционно прогласени права. Представителят на Върховната касационна прокуратура признава, че подаденият протест неправилно се позовава на чл. 348, ал.1 т. 1 НПК , но намира основания в съдържанието му да поддържа доводи за едностранчива и превратна /във вреда на обвинителната теза/ съдебна оценка на доказателствата по делото.

Вярно е, че протестиращият прокурор е формулирал неудачно недоволството си от потвърждаването на оправдателната присъда, като се е позовал на основанията по чл. 348, ал.1 т.1 НПК, защото проверката по приложението на материалния закон е възможна само в рамките на признати от обжалващата страна фактически положения.

Всъщност подаденият протест е посветен основно на възражения срещу извършената съдебна оценка на доказателствата по делото, като съдържа и упреци / л.2 абзац II/, че въззивната инстанция е пренебрегнала задълженията си да провери задълбочено фактическата правилност на присъдата и вместо да я потвърди, е имала доказателствени основания да я отмени и да постанови нова осъдителна присъда.

Проверката констатира, че въззивният съд не е имал основания да упражни правомощията си по чл. 336, ал.1 т.2 НПК, при условие че обвинителната теза изначално страда от тежък доказателствен дефицит, каквото е решаващото заключение, направено в мотивите към постановените съдебни актове. Към процесуалната дейност на предходните инстанции не могат да бъдат отправени упреци за формализъм и повърхностност, при завидното им усърдие, в т.ч. и чрез съществено допълване на представените от прокуратурата доказателства, да изследват обективно и пълно нееднозначната фактология, на която се позовава обвинението и следващата от това юридическа неиздържаност на предявените правни квалификации към подсъдимите.

Резултатите от продължителното съдебно следствие пред двете инстанции са предопределили в крайна сметка обосноваването на констатацията, че фактическото обвинение почива изцяло на предположения, които по силата на чл. 303, ал.1 НПК не могат да залегнат в осъдителна присъда.

Затова съдът е отхвърлил като доказателствено незащитима обвинителната теза, че в инкриминирания период подсъдимият С. по неустановен начин е имал нерегламентиран достъп /държане и използване/ до процесното специално техническо средство за негласно събиране на информация, както и че в тази своя дейност, е бил умишлено подпомаган от останалите подсъдими с престъпно бездействие по служба, способствало да се извърши противозаконно подслушване в дома на главния прокурор. Направената оценка за фактическото обвинение се оправдава напълно от доказателствените източници по делото, които макар и внушителни по своя обем, тълкувани по правилата на чл. 14 НПК, което съдилищата са сторили, не са могли да предопределят изводи в полза на предявеното обвинение.

Това е така, защото определящо значение за решаването на проблема, който протестиращият прокурор поставя и по касационен ред, има съдържанието на доказателствата по делото, а не приложението на закона. Действителното съдържание на данните, получени от доказателствените източници, е обсъдено в детайли от предходните инстанции и съдебната им оценка е обективна. Срещу тази оценка се протестира неоснователно, защото се игнорират съображенията на съдилищата за направените от тях доказателствени изводи.

Принципно положение е, че мотивите към постановения съдебен акт следва да обективират вътрешното убеждение на съда. Проверката констатира, че мотивите към присъдата са аналитични и убедителни, което позволява както на страните, така и на контролните инстанции да проследят начина, по който е формирано вътрешното убеждение. Затова и въззивният съд не е бил длъжен да обсъжда подробно всичко онова, което е задължително за мотивите на първоинстанционната присъда, след като не е достигнал до различни фактически изводи въз основа на доказателствата.

В този смисъл са неприемливи и квалификациите за едностранчив, превратен и тенденциозен подход към обвинителната теза в процесуалната дейност на съда по формиране на правнозначимите факти.

Ето защо предложението в протеста друг прочит на доказателствата неоправдано се адресира към последната съдебна инстанция, която не е компетентна да установява фактически положения, респект., да ревизира установените, когато убеждението по фактите е формирано въз основа на непосредствено възприети и правилно оценени от съда по същество източници. Съответни на установените фактически положения са и правните изводи на съда за юридическата несъстоятелност на обвинението, които ВКС споделя по следните съображения:

Известно е, че съучастие като задружна дейност, е възможно само при умишлените престъпления, ако са налице следните три предпоставки: участие на най-малко две наказателноотговорни лица, задружност в усилията им за постигане на определен престъпен резултат и умисъл във всеки от участниците не само за престъплението, но и за съучастие в него.

При условие, че тримата подсъдими не са се познавали до започване на делото, е обяснимо защо обвинителната теза страда от липса на аргументи за обективната и субективна задружност на усилията им в постигане на

инкриминираното нерегламентирано подслушване, въпреки претенцията, че престъплението по чл. 339,а ал.1 НК е извършено при съучастие по чл. 20, ал.2 /за С./ и по чл. 20, ал.4 НК /за Н. и В./.

Казано другояче, обективно е било и невъзможно с процесуална активност на съда да се преодолее заложения в обвинителната теза презумптивен характер на обстоятелствата по чл.102 НПК, респект., конфликт между факти и право, при положение че задълженията за формулирането и доказването им по силата на чл. 103 НПК са в тежест на прокурора и разследващите органи. В този смисъл доводите за увредени интереси на обвинението с невъзприемането на обвинителната теза, не намират сериозна опора в делото. В рамките на установените фактически констатации, правилно съдът е отхвърлил и наличие на специалната правосубектност по чл. 387, ал.1 НК за подсъдимите Н. и В. Разточителното описание на длъжности и служебни задължения /възпроизведено ненужно и в съдебните актове/, заемани от тези подсъдими в системата на МВР, преди и по време на инкриминирания период е ирелевантно, ако не може да предопредели изводи за престъпно бездействие по служба. При условие, че инкриминираните длъжности поначало не включват властническите правомощия по ..... претовареното им описание, очевидно не е в услуга на обвинението. По делото е изяснено по пределно ясен и недвусмислен начин кои служби и длъжностни лица в системата на МВР са отговорни .....на инкриминираните СРС-та, в т.ч. и обстоятелството, че подсъдимите С. и В. не са от кръга на лицата с такива компетенции.

Затова ВКС прие, че постановените по делото съдебни актове не страдат от приписваната им с протеста процесуална незаконосъобразност. Решенията си по правнозначимите факти съдилищата са формирали съгласно предписанията на чл. 14 НПК и са ги мотивирали убедително. При посочените достойнства на мотивите към издадената присъда, въззивният съд е процедирал в съответствие със задълженията си по чл. 339, ал.2 във връзка с чл. 338 НПК, посочвайки основанията си да не сподели възраженията на прокурора.

И не на последно място - постановените съдебни актове са закономерен резултат от започнало в разрез с целите, посочени в чл. 1 НГЖ, наказателно производство - констатация, която се налага след извършената касационна проверка по делото. Затова няма причини за намеса по касационен ред и въззивното решение следва да остане в сила.

Ето защо и на основание чл. 354, ал.1 т.1 НПК, Върховният касационен съд - I н.о

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 85 от 30.07.2007 г, постановено от В.апелативен съд по в н о х д № 80 /2007 година.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]